

Alba de Ferro

Núria, enflorada de son
feliç per a aquest dolor que s'esberla
lentíssim
a la substància massissa, a l'alegria de ser,
morta i tot, duresa de canvi i designi
de presència innocent,
aquí sóc.

Et signo germana de cap, tendresa que pensa,
i al piano, en minerals avinents
amb la fusta i l'ivori ordenant les foscos
de l'esperit dins l'aire que és nostre.
I com la música, tot
és a mida que som.

No sé res que no sigui la força
humil, fervent, natural, la massissa
perennitat d'aquests éssers
que passen i ens toquen.
Però és bona la son
que venç els cossos cansats i prepara l'esperit
per a l'aparició universal de l'aurora. Encara
el plor podria dreçar-nos com les joves fulgors
dels déus de Sicília. Però no sents
com les muntanyes verdegèn? Sóc al bell mig
de les planes flamenques i sento
com bramen les vaques cerdanes, com brollen
fontanes reals dels Muixerons fins a Gréixer,
com s'alça la mar davant de tot Catalunya.
Hi sóc més real que amb el cos que em fa home
sense homes. Vora el riu dels meus pares
revisc tot sencer, sense perdre'm, però,
ni una mica: tinc ferro i granit i raïls,
fabricats, ajustats i deixats per mà d'home.
D'aquí estant m'allargo a la tarda primavera,
entre amics i el cristall, tan real, de la música,
i a les altres tardes creixents, i ta mare
servint pa amb tomàquet
per a una alegria impensada. Aquí sóc.
I justa és la vida,
i no ha de tornar on seria injustícia
i alegria creada.
Sóc en la certesa dels éssers.

¿Em calia, doncs, el teu son
i la turbulenta llur del vi fosc

per engreixar la visió
de les coses que veig i trepitjo?
¿O bé de veritat és la serena que em ve
en la seva inamorosa veritat concebible?

Calia l'amor al tombant feliç
d'aquesta alba de ferro.
La llei no té nom. És.
I també l'amidem si ens amida.

7-IX-61